

Embolics i desbarrades

written by Pere Grau i Rovira | 9 de desembre de 2022

La manifestació d'aquest 6 de desembre ha estat una font abundosa de comentaris de tots colors. Alguns, però, sorprenen per la seva visió (diguem-ne curiosa, per no complicar més les coses) de la realitat. I aquí destaca sobretot el comentari del president d'Òmnium, Xavier Antich. Encara que Vicent Partal ja el va analitzar molt encertadament en l'[editorial del dia 5 a Vilaweb](#), no puc evitar d'expressar jo també la meva estupefacció en llegir que Òmnium no volia col·laborar a fer "antipolítica". Això, parlant clar i català, és senzillament desbarrar i ganes d'embolir la troca.

Vejam, encara que les comparacions sempre coixegen... Fan "antipolítica" els joves iranians que protesten contra el règim malgrat l'enorme risc personal que això els comporta? No. Només volen una altra política de la qual ells se senten representants. Fan antipolítica els joves xinesos que protesten contra les mesures arbitràries dictades per la supèrbia personal d'un dictador que es creu infal·lible? No. Només volen una altra política que tingui més en compte la voluntat del poble.

Era la manifestació del dia 6, doncs, "antipolítica"? De cap manera. Voler fer valer l'opinió del poble és sempre fer política. I demanar una altra política, dels polítics que se n'obliden és altament polític. Em faig creus que costi tant de comprendre i que un demòcrata pugui fer aquesta qualificació. I és trist que en la protesta contra una llei que fereix uns quants drets fonamentals de la gent no hi figurés també Òmnium. Algú pot creure que Muriel Casals se n'hauria desmarcat? Jo crec que hauria estat davant de tots i que hauria fet un parlament tan breu com contundent reclamant dels partits el vot contrari a aquest abús de poder del nacionalisme espanyol.

No sé si José Antich, el redactor en cap del *Nacional.cat* és parent del president d'Òmnium. En tot cas (sense parlar d'antipolítica) també ho critica lamentant l'escissió de l'independentisme i que Junts anés a la manifestació poc després d'haver deixat el govern. Si ho he llegit bé, però, no es pot dir que Junts hi anés, sinó determinades persones del partit, de l'ala que (en una escissió interna) precisament va voler sortir del govern per no compartir la política de Junqueras/Aragonès.

No cal donar-hi voltes. L'independentisme tal com ens semblava que era fins al referèndum del 2017, s'ha escindit clarament, com tots sabem i podem veure ara cada dia, en dos camps antagònics. Els que creuen que la independència ja és una il·lusió només assolible la setmana dels tres dijous i mentrestant volen treure el màxim que puguin de les engrunes de poder autonòmic que encara tinguin, i els que volen continuar lluitant per aconseguir-la tan aviat com sigui possible malgrat els sacrificis que pugui costar. Els primers eren el dia 6 dins de Palau, els segons fora, a la plaça de Sant Jaume.

I que no ens emboliquin la troca dient que aquesta vegada els manifestants eren pocs. Aquests representaven entitats organitzades amb un nombre d'afiliats enormement superiors als que van poder anar a aquesta protesta. I qui vulgui menystenir-la tindrà ben segur sorpreses molt desagradables en els temps que venen.

Suposo que un dels crits dels manifestants que més nerviosos devia posar als del govern, devia ser allò de "Puigdemont, el nostre president!". Però no se n'haurien d'estranyar. És la seva política, tan pragmàtica i tan descoratjadora, la que porta a la gent a donar suport als exiliats. Perquè ells són l'esperança que una altra política és possible i que la voluntat de la majoria del poble no podrà ser arraconada sempre a un racó de calaixera.

Acabo amb una breu observació personal: aquest és el meu article número 100 a *l'Unilateral*. Als meus 92 anys no puc esperar arribar als 200, però espero poder continuar punxant encara una tongadeta.